

Mi-a citit măicuța cartea

Rolea Nicolae

Mi-a citit măicuța cartea
Și mi-a zis cu glasul bun:
Despre ce scrii tu aicea...
Nu știu, maică, ce să spun.
Eu te-am învățat de toate,
Uneori, te-am mai certat,
Dar mă bucur fără samă
C-ai rămas suflet curat.

Că ți-e slova minunată
Asta nu e treaba mea...
Eu aș zice că de sapă
Mai bine te-ai apuca.
De la sapă mănâci pâine,
Faci bucate și-ți faci rost
Apoi, ia-ți și tu nevastă
Să o ai sub adăpost.

Și să-ți faci și o căsuță,
Nu prea mare, cum o fi..
Când e gata, luați o fată
S-aveți, maică, și copii.
Trece vremea și vezi bine,
N-ai pe nimeni mai aproape.
Așa, dacă ai o fată
Are cine să te-ngroape.

Apoi, scrisul tău, băiete,
Nu-ți aduce nici-un leu,
Ba mai mult, vorbește lumea,
Că te răzvrătești mereu.
Mi-a zis și popa din sat
Într-o dimineață- albastră
Că le-ai scris, ăloră, sus:
"S-a dus dracu țara noastră!"

Eu îți zic: lasă guvernul!
Nu te pune tu cu el,
Ăștia sunt uniți cu toții
Tu ești, maică, singurel!
Cât aș da, măcar acum,
Tu s-ascuți povața mea:
Să-nfiezi și tu o fată,

Să te-ngroape cineva!

Cât ești tu de voinicel
Eu te văd puțin cam dus...
În rest, despre poezie,
Nu prea am nimic de spus.
Doar atât am observat:
Că de toate-mi amintești
Cântărind în minte slova
Înainte să vorbești .

Asta-i bine, puiul mamei,
Mi te va scăpa de rele,
Că de-ți vei păta obrazul
Nimeni nu poate să-l spele.
Văd c-ai scris și de-Azorel,
De oițe, cal și vacă.
Eu nu cred că toate astea
Oamenilor o să placă.

Nu ți-am mai zis, puiul mamei,
Să nu-ți fac sufletul rău,
Dar, Azor, acum o lună
A murit...de dorul tău.
Nu l-am aruncat prin râpe,
Prin scaieți sau bălării...
E-ngropat în dosul curții-
Să te latre...de mai vii...